

ПРЕВОД

КОНВЕНЦИЯ

за връчване в чужбина на съдебни и извънсъдебни документи по граждански или търговски дела

(сключена на 15 ноември 1965 г.)

ДЪРЖАВИТЕ, ПОДПИСАЛИ ТАЗИ КОНВЕНЦИЯ,

желаейки да създадат подходящи способности, за да могат съдебните или извънсъдебните актове, които трябва да бъдат връчени в чужбина, да се предадат на техните адресати своевременно,

загрижени за подобряване на взаимната правна помощ в тази област чрез опростяване и ускоряване на процедурата,

решиха да сключат за постигането на тези цели конвенция и се споразумяха за следното:

Член 1

Тази конвенция се прилага по граждански или търговски дела във всички случаи, когато един съдебен или извънсъдебен акт трябва да бъде изпратен в чужбина, за да бъде връчен.

Конвенцията не се прилага, когато адресът на получателя е неизвестен.

ГЛАВА ПЪРВА

СЪДЕБНИ АКТОВЕ

Член 2

Всяка договаряща държава определя централен орган, който поема в съответствие с чл. 3 до 6 задължението да получава и дава ход на молбите за връчване, подадени от друга договаряща държава.

Централният орган се организира в съответствие с вътрешното законодателство на договарящата държава.

Член 3

Органът или компетентното съдебно длъжностно лице, в съответствие със законите на държавата, където са изготвени документите, отправя до централния орган на замолената държава молба, съответстваща на образеца-формуляр, приложен към тази конвенция, без да е необходима легализация на отделните документи или друга подобна процедура.

Актът, който трябва да бъде връчен, или копие от него се прилага към молбата. Молбата и актът се изготвят в два екземпляра.

Член 4

Ако централният орган прецени, че не са спазени разпоредбите на тази конвенция, той уведомява незабавно молителя, като посочва възраженията си по молбата.

Член 5

Централният орган на замолената държава връчва или предприема необходимите действия, за да бъде връчен актът:

- а) в съответствие с начините, предвидени от законодателството на замолената държава за връчване на актове, издадени в тази държава или предназначени за лица, намиращи се на нейна територия; или

b) в съответствие със специалния начин, поискан от молещата държава, ако той не противоречи на законите на замолената държава.

Освен в случая, предвиден в ал. 1, буква „b“, актът винаги може да бъде предаден на получателя, ако той се съгласи доброволно да го приеме.

Ако актът трябва да бъде връчен в съответствие с ал. 1, централният орган може да поиска той да бъде съставен или преведен на официалния език или на един от официалните езици на неговата страна.

Частта от молбата, която съдържа основните елементи на акта, съобразно образца-формуляр, приложен към тази конвенция, се връчва на получателя.

Член 6

Централният орган на замолената държава или всеки друг орган, определен от него за тази цел, попълва удостоверение по образца-формуляр, приложен към тази конвенция.

В удостоверението се отразява изпълнението на молбата. В него се посочват начинът, мястото и датата на изпълнение, както и лицето, на което актът е бил връчен. В случай че актът не е бил връчен, в удостоверението се посочват причините, попречили на изпълнението.

Ако удостоверението не е попълнено от централния или от съдебен орган, молителят може да поиска то да бъде заверено от един от тези органи.

Удостоверението се изпраща директно на молителя.

Член 7

Стандартният текст в образца-формуляр, приложен към тази конвенция, трябва да бъде написан на френски или английски език. Той може да бъде написан и на официалния език или на един от официалните езици на държавата, в която актът е съставен.

Съответните бланки се попълват на езика на замолената държава или на френски или английски език.

Член 8

Всяка договаряща държава има право да връчва съдебни актове на лица, намиращи се в чужбина, без прилагане на принуда, пряко чрез своите дипломатически агенти или консулски длъжностни лица.

Всяка държава може да заяви, че се противопоставя на прилагането на този начин на връчване на нейна територия, освен ако съдебният акт трябва да бъде връчен на гражданин на държавата, в която той е бил издаден.

Член 9

Всяка договаряща държава има право да използва също така консулски път за изпращане на актове за връчване до определените органи на друга договаряща държава.

Ако извънредни обстоятелства налагат това, всяка договаряща държава има възможност да използва и дипломатически път за тази цел.

Член 10

Ако държавата, за която са предназначени актовете, не възрази срещу това, тази конвенция не е пречка за:

a) възможността да се изпращат по пощата съдебни актове на лица, намиращи се в чужбина;

- b) възможността съдебни органи, съдебни длъжностни лица или други компетентни лица от държавата, в която съдебните актове са били изготвени, да връчват съдебни актове пряко чрез съдебните органи, съдебните длъжностни лица и други компетентни лица от държавата, където трябва да се извърши връчването;
- c) възможността всяко лице, което има интерес в дадено съдебно дело, да връчва съдебните актове пряко чрез съдебните органи, съдебните длъжностни лица или други компетентни лица от държавата, където трябва да се извърши връчването.

Член 11

Тази конвенция не е пречка две или повече договарящи държави да се споразумеят и възприемат за връчването на съдебни актове други начини за предаването им, различни от предвидените в предходните членове, и по-специално чрез преки връзки между съответните органи.

Член 12

Връчването на съдебни актове, идващи от договаряща държава, не поражда задължение за заплащане или възстановяване на такси или разноски за услугите, извършени от замолената държава.

Молителят е длъжен да заплати или възстанови разноските, възникнали от:

- a) изпълнение на задължението на извънсъдебен орган или друго лице, компетентно по законите на получаващата държава;
- b) използването на специален начин на връчване.

Член 13

Изпълнението на молба за връчване, отговаряща на разпоредбите на тази конвенция, не може да бъде отказано от замолената държава, освен ако тя прецени, че това изпълнение ще засегне нейния суверенитет или сигурност.

Изпълнението не може да бъде отказано на основание, че замолената държава претендира съгласно своето вътрешно законодателство за изключителна юрисдикция по дадено дело или че нейното вътрешно законодателство не допуска използването на правните способности, посочени в молбата.

В случай на отказ централният орган трябва незабавно да уведоми молителя, като посочи причините за отказа.

Член 14

Трудностите, които могат да възникнат във връзка с предаването на съдебни актове за връчване, се уреждат по дипломатически път.

Член 15

Когато призовка или друг равностоен акт е трябвало да бъде препратен в чужбина, за да бъде връчен съгласно разпоредбите на тази конвенция, и ответникът не се явява, съдебно решение не трябва да се постановява, докато не се установи, че:

- a) актът е бил връчен в съответствие с начините, предвидени от законодателството на замолената държава за връчване на актове, съставени в тази страна и предназначени за лица, намиращи се на нейна територия; или че
- b) актът действително е предаден на ответника или в дома му по друг начин, предвиден в тази конвенция,

и че във всеки от тези случаи връчването или предаването е било извършено своевременно, за да може ответникът да организира защитата си.

Всяка договаряща държава има възможност да заяви, че нейните съдии, независимо от разпоредбите на ал. 1, могат да постановят решение, въпреки че не е получено удостоверение, потвърждаващо връчването или предаването, ако са налице следните условия:

- a) актът е бил предаден по един от начините, предвидени в тази конвенция;
- b) изминал е период от време, считан от съдията за достатъчен във всеки конкретен случай, но не по-малък от шест месеца от датата на изпращането на съдебния акт;
- c) не е получено удостоверение, потвърждаващо връчването, въпреки че са положени всички необходими усилия за неговото получаване чрез компетентните органи на замолената държава.

Независимо от разпоредбите на този член съдията може при спешни случаи да разпореди всякакви временни или обезпечителни мерки.

Член 16

Когато призовка или друг равностоен акт е трябвало да бъде препратен в чужбина, за да бъде връчен съгласно разпоредбите на тази конвенция, и е било постановено решение срещу ответник, който не се е явил, съдията има право да освободи ответника от последиците от изтичане на срока за обжалване на решението, ако са спазени следните условия:

- a) ответникът, без вина от негова страна, не се е запознал своевременно с акта, за да се защити, или с решението, за да може да го обжалва; и
- b) аргументите, изложени от ответника по делото, изглеждат на пръв поглед основателни.

Молбата за освобождаване от последиците на изтеклия срок за обжалване се допуска за разглеждане само ако е подадена в рамките на един разумен срок, след като ответникът е узнал за решението.

Всяка договаряща държава има възможност да заяви, че молбата няма да бъде приета за разглеждане, ако е била подадена след изтичане на срока, който държавата определя в своята декларация, при условие че този срок е не по-малък от една година от постановяване на решението.

Този член не се прилага за решенията, отнасящи се до гражданското състояние или правоспособността и дееспособността на лицата.

ГЛАВА ВТОРА

ИЗВЪНСЪДЕБНИ АКТОВЕ

Член 17

Извънсъдебни актове, издадени от органи и компетентни длъжностни лица на една договаряща държава, могат да бъдат изпратени за връчване в друга договаряща държава в съответствие с начините и при условията, предвидени в тази конвенция.

ГЛАВА ТРЕТА

ОБЩИ РАЗПОРЕДБИ

Член 18

Всяка договаряща държава може да посочи освен централния орган и други органи, като определи техните правомощия.

При всички случаи обаче молителят има право да изпрати молбата си пряко до централния орган.

Федералните държави имат право да определят няколко централни органа.

Член 19

Тази конвенция не засяга разпоредби от вътрешното законодателство на договаряща държава, разрешаващи използването на други начини, непредвидени в предходните членове, за предаване на нейна територия на актове за връчване, изпратени от чужбина.

Член 20

Тази конвенция не е пречка две или повече договарящи държави да се споразумеят за отмяна действието на:

- a) чл. 3, ал. 2 относно изискването за изпращане на два екземпляра от предаваните за връчване актове;
- b) чл. 5, ал. 3 и чл. 7 относно употребата на езиците;
- c) чл. 5, ал. 4;
- d) чл. 12, ал. 2.

Член 21

Всяка договаряща държава ще съобщи в Министерството на външните работи на Холандия при депозиране на документите за ратификация или за присъединяване или по-късно:

- a) органите, предвидени в чл. 2 и 18;
- b) компетентния орган за попълване на удостоверението по чл. 6;
- c) компетентния орган за получаване на актовете, изпратени по консулски път, съгласно чл. 9.

При необходимост и при същите условия тя ще уведоми за:

- a) възраженията си срещу използването на начините за изпращане на актове, предвидени в чл. 8 и 10;
- b) декларациите, предвидени в чл. 15, ал. 2 и чл. 16, ал. 3;
- c) всяка промяна в определените органи, възраженията и декларациите, посочени по-горе.

Член 22

Тази конвенция ще замести в отношенията между държавите, които са я ратифицирали, чл. 1 до 7 от конвенциите относно гражданския процес, подписани съответно на 17 юли 1905 г. и на 1 март 1954 г. в Хага, ако тези държави са страни по едната или и по двете конвенции.

Член 23

Тази конвенция не засяга прилагането на чл. 23 от Конвенцията относно гражданския процес, подписана в Хага на 17 юли 1905 г., и на чл. 24 от Конвенцията относно гражданския процес, подписана в Хага на 1 март 1954 г.

Тези членове ще намерят приложение само ако се използват начини за връзка между компетентните органи, идентични с тези, предвидени в цитираните конвенции.

Член 24

Допълнителните споразумения към конвенциите от 1905 г. и 1954 г., сключени от договарящите държави, също се прилагат към тази конвенция, освен ако страните не са се договорили друго.

Член 25

Без да се засягат разпоредбите на чл. 22 и 24, тази конвенция не отменя действието на конвенциите, по които договарящите държави са или ще бъдат страни и които съдържат разпоредби по материя, уредена в тази конвенция.

Член 26

Тази конвенция е открита за подписване от държавите, представени на Десетата сесия на Хагската конференция по международно частно право.

Тя подлежи на ратификация, като ратификационните документи се депозират в Министерството на външните работи на Холандия.

Член 27

Тази конвенция влиза в сила на шестдесетия ден след депозирането на третия ратификационен документ, предвиден в чл. 26, ал. 2.

Конвенцията влиза в сила за всяка подписала я държава, която впоследствие я ратифицира, на шестдесетия ден от депозирането на нейния ратификационен документ.

Член 28

Всяка държава, непредставена на Десетата сесия на Хагската конференция по международно частно право, може да се присъедини към тази конвенция след нейното влизане в сила съгласно чл. 27, ал. 1. Документите за присъединяване се депозират в Министерството на външните работи на Холандия.

Конвенцията влиза в сила за тази държава, ако няма възражение от страна на държава, ратифицирала конвенцията преди това депозиране, която трябва да уведоми за възражението си Министерството на външните работи на Холандия в срок шест месеца от датата, на която Министерството на външните работи я е уведомило за присъединяването.

При липса на възражение конвенцията влиза в сила за присъединилата се държава на първия ден от месеца, следващ изтичането на последния от сроковете, посочени в предходната алинея.

Член 29

Всяка държава може при подписването, ратификацията или присъединяването да заяви, че тази конвенция ще се прилага на цялата територия, която тя представлява в международните отношения, или върху една или няколко части от тази територия. Декларацията започва да действа от момента на влизане в сила на конвенцията за тази държава.

Всяко последващо разширение на териториалния обхват се съобщава на Министерството на външните работи на Холандия.

Конвенцията влиза в сила за териториите, посочени в разширението на обхвата, на шестдесетия ден след съобщението по предходната алинея.

Член 30

Тази конвенция ще бъде в сила за срок пет години от датата на нейното влизане в сила съгласно чл. 27, ал. 1, включително и за държавите, които са я ратифицирали или са се присъединили към нея по-късно.

Действието на конвенцията се продължава мълчаливо за нов петгодишен срок, освен ако не бъде денонсирана.

Уведомлението за денонсиране трябва да се депозира в Министерството на външните работи на Холандия най-късно шест месеца преди изтичането на съответния петгодишен срок.

Денонсирането може да се ограничи само до някои територии, на които се прилага конвенцията.

Денонсирането има действие само по отношение на държавата, изпратила нота за това. Конвенцията остава в сила за другите договарящи държави.

Член 31

Министерството на външните работи на Холандия уведомява с ноти държавите, посочени в чл. 26, както и държавите, присъединили се в съответствие с разпоредбите на чл. 28, за:

- a) подписване и ратификации, посочени в чл. 26;
- b) датата, от която тази конвенция влиза в сила съгласно разпоредбите на чл. 27, ал. 1;
- c) присъединяванията, посочени в чл. 28, и за датите, от които те започват да действат;
- d) разширенията на обхвата, посочени в чл. 29, и за датите, от които те влизат в сила;
- e) определените органи, възраженията и декларациите, посочени в чл. 21;
- f) денонсирането, посочено в чл. 30, ал. 3.

В уверение на което, долуподписаните, надлежно упълномощени, подписаха тази конвенция.

Съставена в Хага на 15 ноември 1965 г. на френски и английски език, като и двата текста имат еднаква сила, в един екземпляр, който ще бъде депозиран в архивите на Правителството на Холандия и по едно заверено копие от него ще бъде предадено по дипломатически път на всяка от държавите, представени на Десетата сесия на Хагската конференция по международно частно право.
